

Erasmus

Tereza Šírová

V ZEMI SULTÁNA A MUSTAFY KEMALA

Před odjezdem

Očekávala jsem silné zážitky a vjemy z jiného světa. Neměla jsem ale prázdnou konkrétní představu a netušila jsem za čím KONKRÉTNĚ jedu. Proto jsem se ani nijak nepřipravovala. Jediné, co jsme zkusila, sehnat si slovník turecko-český, což se mi v České republice nepodařilo. Takže jsem jela prakticky nepřipravená. A dnes vím, že tak je to nejlepší. Pokud je člověk nepřipravený ale přesto otevřený tomu, co má přijít, vyhraje nakonec víc, než čekal.

Ve škole

Vstřícnost, neomezená nápomocnost a prakticky všechny dveře otevřené, to je tak nejpříhodnější popis pocitu, jaký jsem měla na univerzitě v Burse. Ať už mluvím o fázi, kdy jsem si na začátku (značně zmatená a dezorientovaná) dávala dohromady rozvrh, nebo v době zkoušek, kdy jsem měla úplně stejné podmínky a požadavky, jako turečtí studenti, ale díky pochopení učitelů se všechno dalo zvládnout. Úskalím, kterému jsem musela uhýbat, byla angličtina. Turecky jsem se učila, ale to samozřejmě na pochopení výuky v tomto jazyce nestačilo. Proto jsem si vybírala předměty na katedře angličtiny, němčiny, tělesné výchovy a ke geografii jsem se dostala až ve druhém semestru, hlavně díky mladé profesorce, se kterou jsem mohla komunikovat anglicky, a také díky individuálnímu stylu studia. Co se jazyků týče, využívala jsem v Turecku všechny, které jsem se kdy učila. S profesorem geografie Eminem Atasoyem jsem například komunikovala rusky. Nakonec to byl nejpłodnější semestr, jaký jsem během celé své doby studia zažila, a v jeho závěru dokonce jela na konferenci do Kemeru, kde jsem měla i svůj příspěvek o geopolitickém postavení České republiky. Nenahraditelná zkušenost.

Lidé

Co se týče komunity studentů a přátel, možná bude stačit, když uvedu dvě věci. Za první, být hostem v Turecku je skutečný zážitek, protože pohostinnost Turků je mnohem vřelejší a bezpodmínečnější, než pohostinnost slovanská. (Dokonce!) A za druhé, co se týče přátelství, pro Turka je přítel to, co bratr a rodina je víc než všechno na světě. Toto je jedna z mnoha věcí, které jsem si na turecké kultuře zamilovala.

Nejvíce poučné byly moje cesty na východ. Tam jsem totiž viděla skutečnou tureckou kulturu a snad trochu pochopila její vazby na historii a ostatní islámský svět. Povinnosti do školy jsem potom dělala po nocích, a mezi tím znovu plánovala další cesty.

Bydlení

Nejprve jsem bydlela n kolegích. To je na začátku asi nejjednodušší. Později, jakmile jsem se trochu rozkoukala, začala jsem si hledat příhodnější a levnější ubytování ve vesnici, která byla blízko univerzitnímu kampusu. S bydlením to bylo vůbec dobrodružné. Dům, kam jsem se já a většina dalších erasmáků z kolejí přestěhovala po několika týdnech vyhořel. Potom se náš Erasmus klub rozpadl, podle toho, jak kdo našel další ubytování. Já jsem měsíc bydlela u turecké kamarádky, která měla převelice divokou kočku a nezaplacené účty za topení, takže tam byla hrozná zima. Později jsem se přestěhovala do bytu kamaráda Němce, který jel na měsíc domů na dovolenou. Bydlela jsem chvíli po kamarádech a pořádné bydlení jsem našla až na druhý semestr. Všechno hezké vlastně přišlo až druhý semestr. Ten poslední byt mám nejradši. Bydlela jsem s Turkem Serkanem, což způsobovalo menší pozdvižení mezi tradičně smýšlejícími obyvateli vesnice, protože aby holka a kluk bydleli spolu a nebyli svoji, to se podle tradičního Islámu naprosto nehodí. Naštěstí jsem od pohledu vypadala jako cizinka, tak mě nechali být.

Nemůžu říct, že bych jako Erasmus student měla ve škole velké úlevy. Ale vstřícní učitelé mi vždycky poskytlí nejrůznější náhradní termíny, do kterých jsem se mohla vejít i se svým cestováním. Procestovala jsem díky jejich velkorysému přístupu téměř celé Turecko. Po návratu z cest jsem vždy doháněla školu po nocích. A cestování bylo motivací naučit se všechno rychle, abych mohla zase vyrazit.

Studovala jsem na několika fakultách a katedrách a měla tak možnost poznat obrovské množství lidí. Zapamatovat si jejich jména byl skutečný oříšek.

Turecké ženy si mohou vybrat zcela svobodně, jestli budou nosit šátek, jakožto symbol svého náboženství, nebo nikoliv. Do mešity si ale šátek musí dát na hlavu každá žena bez výjimky.

Bydlení se Serkanem na kraji vesnice Görükle bylo nejhezčí ze všech ubytování, která jsem v Turecku vyzkoušela.

Turecký folklor je tak fascinující, že jsem se na katedře tělesné výchovy přihlásila do kurzu folklorních tanců.

Jídlo po tureckém způsobu: s přáteli, na prostřeně zemi.

Byla jsem překvapená, jak to na univerzitě žije. Zúčastnila jsem se dvou konferencí, z nichž na jedné jako přednášející. Příprava příspěvku trvala celý semestr. ©